SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

No. 42. JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, MARCH 7, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 7-го БЕРЕЗНЯ 1989 Ч. 42. РІК XCVI.

Канадський ПЕН прийняв С. Сапеляка

Під час зустрічі в ПЕН (зліва): Дж. Галт, Л. Палій, Г. Гібсон, С. Сапеляк, Б. Мілн.

Торонто (Л. Палій). — У понеділок, 20-го лютого ц.р., відбулася товатиська зустріч представників канадського ПЕН Клюбу зі Степаном Сапеляком, який перебуває на відвідинах Канади і ЗСА. С. Сапеляк — це поет, колишній в'язень горезвісного табору ч. 36, почесний член голяндського ПЕН, є тепер членом УАНТІ й редактором журналу „Кафедра".

На зустрічі був присутній голова канадського ПЕН Ґрегем Ґібсон, який зумів знайти час, мимо своїх обов'язків пов'язаних з аферою книжки письменника С. Рушді. На зустрічі були також члени управи ПЕН Доріс Гефрон та три співпрацівники секції Оборони письменників у тюрмі — редактор канадського журналу „Сатирдей Найт" Джордж Ґалт, Билл Мілн та Ліда Палій.

Степан Сапеляк передав подяку від Миколи Горбаля, який є почесним членом канадського ПЕН Клюбу, за те, що організація опікувалася ним в часі ув'язнення. Гість також повідомив присутніх про те, якими цінними для в'язнів є листи, особливо зі закордону. Листи до урядів також іноді полегшують долю переслідуваних. Один з листів, які висилали члени секції Оборони письменників у тюрмі до Миколи Горбаля, був передрукований у „Кафедрі" ще в часі, коли він був у таборі.

С. Сапеляк поінформував присутніх про жахливі обставини, які були в таборі ч. 36., про карцер і смерть Василя Стуса та інших в'язнів. Поет поінформував присутніх про те, що в Києві готується до друку антологія канадських англомовних і франкомовних письменників переложених на українську мову та заохочував їх висилати їхні твори до перекладача Ростислава Доценка і до півофіційних видань в Україні.

Коли присутні розпитували, чи можна ще тепер помагати в будь-який спосіб колишнім в'язням, почесним членам Міжнародного ПЕН, гість запропонував їм написати до Оттави та просити, щоб канадський уряд звернувся до уряду СССР з домаганням, щоби КҐБ дозволило повернути жінці тлінні останки В. Стуса. Також пропонував, щоби канадці домагалися повернення сконфіскованих у таборах творів українських письменників. Доріс Гефрон піддала думку, що справою повернення тіла Стуса родині могли б зайнятися також канадські жіночі організації.

(Закінчення на стор. 3)

Подивляють М. Сурмача

Джерзі Сиτі, Н. Дж. — В журналику, що його видає Етнічний мистецький центр в Ню Йорку, появилася у числі за зиму 1989 року стаття п. н. „Українська Традиція: Мирон Сурмач, ст., і „Сурма", пера Нанетт ДеДілліс, яка відкрила в архівах знімки давньої крамниці „Сурми" і це спонукало її відвідати М. Сурмача та перевисти з ним розмову.

У ній авторка підкреслює важливу ролю, яку українська громада в Ню Йорку відіграла в культурному житті міста, а у тому особливо „Сурма", що існує вже 71 років. Описує також як ця крамниця розвивалася і мандрувала аж в 1943 році зайняла постійне місце при сьомій вулиці Мангеттену. М. Сурмач розповідає американській журналістці з гумором про своє минуле, про всі свої почини побіч ведення крамниці, про радієві українські програми, українські балі в Вебстер Голл (сьогодні концертова заля Ріц на 11 вулиці), де М. Сурмач платив кожній українській парі, що побиралися до шість місяців від дати балю, медовий місяць, про любов до бандури, про продукцію платівок і понад 100 фортепіянових валків з українською музикою, коли вони були у великій моді.

Вкінці журналістка описує сьогогдні крамницю, яка хоча працює під справною рукою.сина М. Сурмача, але таки далі відчувається у ній присутність першого власника, хоча б у медових продуктах, в які М. Сурмач так вірить. Американська журналістка стверджує, що він у своїх 96-ох роках енергійний, кріпкий та повний оптимізму і вона застановляється, чи це дійсно завдяки тому медові, що він його їсть кожного дня. Але вона думає, що до того причинюється також здорова філософія життя, що її має М. Сурмач: „Нічого не рішайте швидкоруч, почекайте".

Появилися „Мініятури" О. Копач

Джерзі Сиτі, Н. Дж. — В Торонто видано Об'єднанням Українських Письменників „Слово" чепурну книжечку п. н. „Мініятури" пера Олександри Копач.

Книжечка з пригарним мистецьким оформленням Мирона Левицького приємно вражає так форматом, як і мистецькими прикрасами на закінчення кожної із 42 мініятур, що поміщені у цій збірці. Авторка, голова Об'єднання Українських Письменників „Слово" в Канаді, педагог і літературознавець, є відома із своїх попередніх книжок призначених для дітей та молоді — „Неповторні дні", „Багатирі стародавньої України" і „Хлопчик з казки", як із численних літературних довідок.

„Мініятури" сповнені поетичними описами та спогадами минулого, щасливих дитячих років. Багато з них присвячені поодиноким особам, членами близької рідні. У них глибока віра в Бога і в українську людину.

Книжечка коштує 5 ам. дол. і її можна замовляти у авторки: Alexandra Kopach, 175 Vriar Hill Ave, Toronto, Ont M4R 1 N 8 Canada.

ВИСТУПАЮТЬ ПРОТИ ІНДУСТРІЯЛІЗАЦІЇ КАНЕВА

Київ. — Київська газета „Молодь України", орган Центрального Комітету ЛКСМ (комсомолу) України помістила у числі з 14-го лютого ц.р. кілька характеристичних листів, у яких читачі висловлюють в більшості своє обурення проти індустріялізації Канева, відповідаючи таким чином на статтю поміщену у цій же газеті п.з. „Пристрасті біля підніжжя пам'ятника генію".

Тарас Рідуш з Чернівців пише: „Років двадцять тому я вперше відвідав Канів. Повірте, такого дня у мене в житті більше не буде: я прийшов на могилу нашого Батька. Як можна нищити таке місце? Хто таке дозволяє? Невже ті 'господарники' не розуміють, який злочин чинять? Невже вони втратили совість? Вважаю, ми повинні зайняти в цьому питанні тверду позицію і сказати своє рішуче слово...".

Юрій Сидорчук, робітник з Рівного, каже: „Я категорично проти індустріялізації Канева. Що залишимо дітям і онукам, окрім заводських труб і поритої землі? Не можна зволікати з наданням Каневу статусу міста республіканського підпорядкування". Він просить редакцію частіше друкувати матеріяли на цю тему, зокрема листи читачів, з надією, що може спільними силами можна буде добитися справедливого рішення.

Михайло Зваричук, пенсіонер із с. Старий Гвіздець, Івано-Франківської області, твердить, що землі для будівництва у нас, мовляв, вистачає, „а Шевченко в нас один, тому треба вимагати, щоб базу з-під Канева перенесли в інше місце".

М. Полянко з Тернополя закликає щоб земляки схаменулися: „Люди добрі, до чого ми докотились? Невже в цілому Радянському Союзі не знайшлося більше підходячого місця для горезвісної бази виробничого об'єднання? Цеж варварство! Давайте ще раз перечитаємо Шевченків „Заповіт" (цитує першу строфу „Заповіту") і пропонує: організувати комітет захисту святих Шевченківських місць. Його членами мають стати найбільш шановані люди України; провести кілька всесоюзних суботників, а зароблені гроші перерахувати на фонд захисту Шевченківських місць. За зібрані гроші викупити Канівські землі, навести там належний порядок. Шевченківські місця повинні стати заповідником світового значення.

„Майте совість у душі, — пише у своєму листі до редакції газети Михайло Корчинський, лікар-терапевт із с. Журавлівка, Барського району, Винницької області, — повністю підтримую ідею про необхідність захисту Шевченківського меморіяльного комплексу... Палко вітаю пропозицію про надання Каневу статусу міста республіканського підпорядкування. Бережно ставитись до національної святині повинні не лише українці — всі культурні люди".

Ніна Голуб з Тернополя картає земляків і називає їх „правнуками поганими" та протестує проти забудови околиці біля пам'ятника Т. Шевченкові. „Потрібно нарешті покласти край колонізаторському ставленню енергетиків до святої землі... Що ж ми робимо нині, на сімдесят другому році Радянської влади? Невже сталінські репресії і роки застою витравили в наших душах усе людське?"

Побіч листів поміщений і коментар газети до цієї теми, який кінчається словами: „Рішучі заходи потрібно вжити нині... Не треба забувати просту істину: міністерство може помилятися, народ — ні; відомство буває бездуховним, народ — ніколи".

У Грузії продовжуються демонстрації

Москва. — Західні пресові агентства, зокрема Ассошіейтед Пресс, Ройтерс та акредитовані в Москві кореспонденти, інформують, що у Грузії продовжуються демонстрації з нагоди 70-ої річниці проголошення Грузії самостійною державою. Учаники демонстрації протестували проти прилучення Грузії до комуно-московської імперії в 1921 році. Вони скандували: „Сьогодні день загублення нашої самостійности".

У Тбілісі на таку демонстрацію вийшло понад 15,000 осіб. Коли чоло демонстрації досягало національного парку, де повинен був відбутися мітинг, демонструнів зупинили відділи міліції і спеціяльних відділів КҐБ для розгону більшої кількости демонстрантів. На всякий випадок міліція змобілізувала собі для допомоги пожежну сторожу, відділи міліції із собаками, скору допомогу тощо. Командант міліції не дозволив учасникам відбути мітингу в парку, а непокірних наказав заарештувати і вивезти в невідомому напрямку.

Один грузинський журналіст повідомив кореспондента агенства Ройтерс, що напередодні демонстрації у програмі телевізії виступав сам міністер внутрішних справ Грузинської ССР Шота Горгодзе і попередив організаторів, що влада вважає всякі демонстрації і маніфестарії та мітинги незаконними ділами, а організатори таких зборищ будуть притягнуті до судової відповідальности.

Це вже не перша масова демонстрація у Грузії, яка притягає увагу грузинської спільноти. Тиждень тому у Тбілісі відбулася многотисячна демонстрацію студентів Грузинського політехнічного інституту, які вамигали звільнення раніше заарешованих 300 студентів і привернення їм усіх прав, яких університетська влада звільнала з університету нібито за „академічну відсталість", а властиво вони стали жертвою широких арештів серед грузинських патріотів і учасників масових антимосковських виступів.

У Грузії, як також в інших совєтських республіках, зокрема у прибалтиці, в Україні, Білорусії, Вірменії тощо, діють сотні неформальних, тобто заборонених владою політичних, культурних, екологічних та інших організацій.

Банк „Певність" спонзорує п'єсу „Ярослав Мудрий"

Чикаґо. — В цьому році припадає 25-ліття існування та служби українській громаді 1-го Українського Федерального Банку „Певність" в Чикаґо. Щоб відзначити цю подію дирекція банку рішила спонзорувати історичну п'єсу Ярослав Мудрий" з Ню Йорку у постановці Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької.

З нагоди проголошення СКВУ рік 1989 Роком Української Мови, ввесь дохід із цієї імпрези призначений на українське шкільництво. Чикаґська постановка цієї п'єси відбудеться в неділю, 16-го квітня ц.р. о год. 3-ій по полудні у Лейн Технікал школі, при вулицях Адісон і Вестерн.

До виборів в СССР готуються застійними методами

Вашінґтон. — Кореспондент газети „Вашінґтон Пост" Майкл Доббс повідомляє, що всі совєтські газети заповнені партійними та урядовими рішеннями і вказівками щодо виборів, а також пропаґандивними матеріялами, які десятиліттями автоматично штампувались в таких випадках в застійні роки. Всі заклики Ґорбачова надати можливість вибирати з кількох кандидатів практично іґнорувалися. Це визнали навіть самі режимні представники.

Щодо виборців, то вони розповідають, що ніяких змін не відбулося, всіх кандидатів в Україні і в Сибіру ніхто не вибирав, їх, як і раніше призначили згори. Така ж ситуація і в багатьох інших частинах Совєтського Союзу.

Заступник голови центральної виборної комісії Дмитро Головко повідомив на пресовій конференції, що понад 80 відсотків кандидатів — члени КПСС. Це навіть перевищує відсотки серед депутатів теперішньої Верховної Ради СССР (71,4%).

Вибори на з'їзд народних депутатів мають відбутися 26-го березня, а тоді вже з'їзд буде обирати Верховну Раду.

Згідно з задумом М. Горбачова, Верховна Рада має виглядати як нормальний парлямент, а не як сучасна Верховна Рада. Однак по всій країні народ висловлює невдоволення, що місцева партійна верхівка забезпечила умови для висунення тільки своїх кандидатів.

Передбачається, що в Прибалтиці вибори стануть справжнім змаганням між кандидатами з протилежними програмами, в той час як в інших республіках практично нічого не зміниться.

Виступаючи проти багатопартійности, Ґорбачов однак запевняв, що в СССР буде політичний плюралізм і підтвердженням такого плюралізму мали бути вибори. Однак комуністичне керівництво дбало, щоб забезпечити собі депутатські мандати: на спеціяльному засіданні в січні керівництво Комуністичної партії Совєтського Союзу на 100 місць висунуло лише 100 кандидатів. Партійні перепони не допустили обрання кандидатів прихильників перебудови, наприклад, поета Євгена Євтушенка, Віталія Коротича та А. Сахарова, який не хотів бути обраним проти волі Академії Наук СССР і зняв свою кандидатуру.

МОСКВА ВИЗНАЛА ЗАСЛУГИ Л. ВАЛЕНСИ

Москва. — У совєтській пресі вперше появився матеріял, в якому позитивно висвітлено становище і діяльність лідера польської незалежної профспілки „Солідарність" Леха Валенси. В недавньому числі політичного тижневика „Новое Время", який виходить, крім російської, багатьма мовами і розповсюджується за кордоном, надруковано інтерв'ю, яке взяв у Л. Валенси совєтський журналіст Володимир Кулістіков.

У розмові з кореспондентом, яка відбулася „в одному з польських монастирів", де ксьондз і дві монахині подавали чай з булочками, Валенса заявив: „Ми прагнемо автономії і незалежности від уряду, а не захоплення влади. Влада може залишатися в руках комуністів, але нехай вона буде іншою. Нехай вона більше служить народові, поважає закони і звітує перед суспільством. З такою владою ми готові конструктивно співпрацювати".

Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Джан Бирнс, коментуючи публікацію „Нового Времені", відзначає, що у статті Кулістікова Валенса користується чисто совєтською термінологією, описуючи цілі і завдання „Солідарности" на нинішньому етапі: „викорінення сталінського минулого", „боротьба з тоталітарними структурами", „переборювання наслідків застійного періоду". Валенса осудив, зокрема, колишнього совєтського лідера Леоніда Брежнєва, під тиском якого Ярузельський у 1981 році поставив „Солідарність" поза законом.

Західні коментатори звертають увагу, що у статті „Нового Времені" Валенса характеризується як „людина з народу" і „принципіяльний діяч". Тут уже не зустрічаються такі вислови, як „провокатор" і „наймит Заходу", якими протягом восьми років совєтські журналісти щедро нагороджували всіх керівників польської незалежної профспілки.

„Енергійний, сильний, впевнений у себе", — так автор описує Валенсу, відзначаючи, що керівник „Солідарности" любить пригодницьку літературу.

На думку західніх дипломатів у Москві, публікація інтерв'ю, в якому вперше за багато років відкрито визнається заслуги Леха Валенси у польському профспілковому русі, вказує на підтримку Москвою нової політики Варшави, яка активно шукає зближення з „Солідарністю" і притягає її на свою сторону.

У СВІТІ

В КІНЦІ МИНУЛОГО ТИЖНЯ в Москві коло будинку бібліотеки ім. Леніна відбулась демонстрація так званих „рефюзників", тобто тих осіб і їхніх родин, яким уряд СССР систематично відмовляється видати візи на виїзд за кордон. Демонстранти домагалися від уряду і компартії, щоб вони вже нарешті почали виповняти міжнародні зобов'язання, головно Гельсікські угоди, підписані урядом СССР і 34-ма іншими країнами світу в 1975 році. Речник демонстрантів 46-літній Юрій Семеновський заявив кореспондентам, що прийнаймні 80,000 осіб очікують роками на візи, але ніколи не отримують навіть звичайної відповіді на прохання про виїзд.

ПІСЛЯ МАСОВИХ демонстрацій сербів, етнічних альбанців та інших у столиці Беоґраді і автономній області Косово, прилучення якої до Сербії домагаються серби проти волі альбанців, поліція і працівники державної служби безпеки розпочали арешти тих осіб, які займалися організацією демонстрацій і заколотів на ширшу скалю. При тому державна служба безпеки заарештувала колишнього першого секретаря місцевого обласного комітету компартії Азема Власі, а прокуратура обвинуватила його у злонаміреній діяльності, порушенні конституції і законодавства та розпалюванні міжнаціональної ненависти в Юґославії. У четвер, 2-го березня ц. р., до столиці Косово, Престіни, були введені військові частини, які не вмішувалися до внутрішних справ, але допильновували ладу і порядку. Центральний уряд в Беоґраді опублікував вміжчасі заяву, що він, спільно з армією не допустить до зросту сепаратизму і льокальних війн між поодинокими націнальностевими групами, які можуть пошкодити збереженні єдности.

У СВОЄМУ ЗВІТІ ДЕРЖАВНИЙ департамент стверджує, що вирощування кокаїни, маріхуани, макового опіюму та гашішу в світі значно зросло в минулому році, частинно з огляду на політичну та економічну нестабільність в країнах, де їх плекають. Не зважаючи на те, що в 1986 році тодішній президент Роналд Реґен, видав дерективу в котрій підкреслювалося, що наркоманство дійшло до таких пропорцій, що воно стало загрозою для крайової безпеки, то у своєму заключенні теперішній звіт стверджує, що політична та економічна нестійкість в районах вирощування наркотиків довкруги світу змусила американський Уряд надати цій справі другорядного значення в обличчі більш пекучих проблем.

АВСТРАЛІЯ І СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ підписали договір, на підставі якого риболовні човни СССР могтимуть ловити рибу у прибережних водах Австралії. Існують побоювання, що совєтські кораблі, які ніколи не дозволять нікому перевірити апаратури на кораблях, вестимуть засекречено шпигунську діяльність. Консервативна партія в Канбері заявила, що договір мусить бути ратифікований парляментами обидвох країн надіючись, що австралійський парлямент, перевіршивши всі „за" і „проти", не погодиться на присутність більшої кількости совєтських кораблів біля берегів Австралії. Більше того, Москва домагається, щоб її кораблі змогли запливати до австрійських портів в місцевостях Есперанс, Мельбурн, Джілонг та інших. Які користі матиме з цього договору Австралія в повідомленні не сказано.

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКІ ЗАСОБИ масової інформації повідомили про викриття шпигунської сітки, яка тісно співпрацювала з КҐБ і передавала призначеним аґентам, або членам амбасади, засекречені інформації. Поліція між іншим заарештувала людину, спеціяліста від електроніки, який передавав совєтам закодовані диски, що їх головне командування американської армії застосовувало у своїх комп'юторах. Прокуратура каже, що таким способом в руки КҐБ, а тим самим головного військового совєтського штабу армії попали чимало кодів самого Пентанґону, а також розшифровані накази, які ішли з Пентаґону для поодиноких родів війська. Таким способом військова розвідка може тепер, поки не наступлять зміни у кодовій системі, проникати до Пентанґону, НАСА, лябораторій в Каліфорнії, Ню Мексико і стейту Іллиной. За свою службу троє заарештованих громадян Західньої Німеччини, завербованих до праці КҐБ в 1985 році, отримували „зарплату" в долярах, або наркотиках, що їх для них постачали аґенти КҐБ з Центральної Америки.

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ у середу, 1-го березня ц. р., видав заклик до американських громадян, остерігаючи їх перед їздою до Венесуелі. Речник департаменту Чарлз Редман скзав, що американці повинні стриматися від поїздок туди з огляду на неспокійну ситуацію, включно з вуличним безладдям, вбивствами, грабунками та руйнуванням майна. Він рівночасно повідомив і про те, що ніхто з американських громадян до цієї пори не був фізично пошкоджений, все ж таки він радить всім тим, що необхідно мусить туди їхати, щоби конечно реєструвалися в американській амбасаді в Каракасі, столиці Венесуелі.

У ЧИКАҐО В ІНСТИТУТІ школи мистецтва ужито американський прапор для прикрашення долівки мистецької виставки цієї школи. Таке святотацтво американського прапора дуже роздратувало американських ветеранів, проти чого вони дуже гостро зареаґували. Йшлося про те, що прапор було ужито в одному місці на виставці як хідник, по якому треба було перейти, щоби вписати свої враження в спеціяльній книзі відвідувачів. Саме проти такого трактування запротестували колишні вояки американських збройних сил, зорганізувавши демонстрацію біля згаданої школи. В результаті виставку було закрито, одначе заповіли шкільні власті, що виставка відкриється знову, без жадних змін. На таке рішення шкільної влади, ветерани справу зневаження американського прапору взяли до суду.

А у четвер, 2-го березня ц. р., суддя окружного суду повіту Кук в Іллиной постановив, що школа має право уживати американський прапор у мистецькій виставці, не зважаючи на спосіб цього вжитку. Цим суддя Кеннет Ґілліс відкинув прохання кількох ветеранських організацій про те, щоби школа на своїй мистецькій виставці не уживала американського прапору, як підстілки на долівці.

КРАЙОВА АСОЦІЯЦІЯ діточих лікарень та пов'язаних з ними установ у своєму звіті звертає увагу на звідомлення шпитальних лікарів-педіятрів про занепад стану здоров'я дітвори в ЗСА. Вони теж звертають увагу на те, що є великий зріст знущання над малолітніми дітьми, на хворобу АІДС і інші, немає послідовного лікування чи іншої потрібної опіки для цієї дітвори. Голова асоціяції Вілліям Консайдін заявив, що з огляду на таке загальне недбальство в Америці, росте ціле покоління уломних дітей, за котрих нам всім в майбутньому прийдеться дорого платити.

МІСЬКА УПРАВА у Вашінґтоні минулого тижня встановила поліційну годину для молоді до 18 років. Рішення це запало в наслідок того, що злочинність молоді у Вашінґтоні зросла до таких застрашаючих розмірів, що треба було якось протидіяти. Найбільше застрашаючим фактом є це, що в більшості ці злочини проявляються у вбивствах пов'язаних з наркоманією і це останнє явище найбільше турбує законодавчі власті в столиці країни, бо це впершу чергу погано діє на туризм, що є одною з головніших прибуткових індустрій міста. Рішення забороняє молоді нижче 18 років збиратися на вулицях, в парках та інших публічних місцях від го. 1-ої вечора до 6-ої ранку від неділі до четверга та від півночі до 6-ої ранку в п'ятниці і суботи.

У СВОЇХ ЗУСИЛЛЯХ припинити розповсюдження АІДС поміж наркоманами, які їх впорскують дожильно, федеральні агенції здоров'я запропонували улегшити набуття методону тим наркоманам, що шукають можливостей лікування. Ця пропозиція вийшла від Департаменту управління харчів і ліків та Крайового інституту надужиття наркотиків у наслідок рекомендації спеціяльної комісії, що її було для цих цілей призначено ще за урядування попереднього президента Р. Реґена. Бо, як виявляється, найбільшими розповсюдниками хвороби АІДС є ті наркомани, які вживають заражені голки для впорскування наркотиків дожильно.

КОНҐРЕСОВИЙ БІБЛІОТЕКАР Джеймс Біллінґтон задумав уможливити для багатьох осіб доступ до рідкісних документів, що знаходяться в архівах Конґресової бібліотеки. Він плянує деякі історичні документи, рідкісні книжки і манускрипти, наприклад, Декларацію незалежности, відтворити на оптичних дисках, котрі опісля розішлють до бібліотек у кожній Конґресовій окрузі. Ці плянування пов'язані з святкуваннями чи радше з відзначуваннями 200-ліття конґресу ЗСА.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237; (201) 434-0807; (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою —
За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік $40.00, на пів року — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Спроба Ґорбачова послабити НАТО

У першій половині лютого 1989 року державний секретар Джеймс Бейкер перевів шістьденну подорож до столиць 14-ти европейських членських держав політично-оборонного Північно-атлантійського пакту (НАТО). Свою подорож розпочав від Англії, де конферував з міністром закордонних справ Джофрі Говом і прем'єром Марґаретою Тачер. Наступним етапом була столиця Західньої Німеччини Бонн, де Бейкер стрінувся із найбільш яскравим захопленням німців особою Міхаїла Ґорбачова і його ніби миролюбною дією. Речником цього русофільського й пацифістичного напрямку є західньонімецький міністер закордонних справ Ганс Дітріх Ґеншер. Він вірить Ґорбачову і вважає, як і більшість сучасних німців, що війни не буде, то й нема потреби модернізувати існуючі роди зброї. Йдеться конкретно про ракети на коротку віддаль „Ленс", американського виробу, які невдовзі будуть перестарілими. Бейкер мав за завдання переконати лідерів Західньої Німеччини, що коли вони рахують на „американську парасолю" у випадку совєтської аґресії, то мусять самі скріпити власний збройний арсенал, головно в царині ракет з атомовими „головками" на коротку віддаль. Канцлер Західньої Німеччини Гельмут Коль є меншим звеличником Ґорбачова і має більше зрозуміння конечности тісної співпраці з американським союзником. „Ню Йорк Таймс" з 13-го ц.м. твердить, що Бейкерові вдалося знайти в цій справі компромісову формулу, яка дозволяє Америці змодернізувати ракету типу „Ленс": згода Західньої Німеччини потрібна урядові Буша, щоб вимагати від Конґресу відповідних фондів. Йдеться про ще важливішу справу — єдність західнього фронту, необхідну передумову формування американсько-совєтських взаємин.

Державний секретар Джеймс Бейкер був за урядування Роналда Реґена спершу секретарем Департаменту скарбу, а згодом головою штабу Білого Дому, врешті головою виборчої кампанії Джорджа Буша, то має за собою деякий дипломатичний досвід. У своїй однотижневій подорожі по Европі він розмовляв із 13-ма міністрами закордонних справ, 11 прем'єрами, одним королем і одним великим князем. „Ню Йорк Таймс", покликаючись на італійську пресу, твердить, що ця перша подорож Бейкера до Европи була надзвичайно успішна, як реакція Америки на „миролюбну офензиву" Ґорбачова. Президент Буш ще у своїй виборчій кампанії заявив був, що його закордонна політика мусить спиратися на єдності членських країн НАТО. Ціль Ґорбачова — цю єдність розбити, або бодай послабити. Весною цього року відбудеться конференція на вершинах лідерів НАТО і до того часу американська державна верхівка мусить знати, як насправді виглядає єдність і сила цього західнього бльоку НАТО. Конкретних подробиць про хід розмов Бейкера і про їх вислід не подано і сам Бейкер відмовився входити в деталі у розмовах із американськими журналістами, які йому товаришили. Але — знову же за „Ню Йорк Таймсом" — гарний настрій Бейкера у поворотній дорозі до Америки вказував, що він вдоволений. Останнім етапом цієї европейської мандрівки Бейкера був Париж. Цікаво, що соціялістичний президент Франції Франсуа Міттеран далеко обережніший у відношенні до СССР та самого Ґорбачова, як центро-праві лідери Західньої Німеччини. Це цікаве явище: обидві держави, які розпочали Другу світову війну, програли і перемінились в одно велике румовище — Західня Німеччина і Японія — є нині найбагатшими у світі країнами, при чому сама Америка їм допомогла відбудуватись. З „вдячности" супроти Америки ці дві держави ведуть егоїстичну господарську політику, заливаючи Америку своїм крамом та, в ділянці мілітарній, відмовляючись від власної оборонної сили, бо, мовляв, все одно Америка їх охоронить. Вести в такій ситуації закордонну політику нелегко, бо вона тісно зазублена з економікою і американським дефіцитом торговельного балянсу. Досвід Джеймса Бейкера в ділянці фінансів і економіки становить тривку підставу його діяльности, як керівника закордонної політики в ері Буша.

Н. О.

ДИСКУСІЇ НАВКОЛО ПРОЄКТУ НОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Газета „Ізвєстія" з 10-го січня ц. р. опублікувала зауваження деяких совєтських чиновників з приводу намічених змін у кримінальному законодавстві СССР.

„Якщо закон гуманний і справедливий, то він повинен виходити з того, що вартість одного людського життя, а тому ніяка економічна та інша втрата не повинна ставитися вище, ніж життя людини, навіть якщо цієї втрати завдано шпигунством і диверсією", — пише доцент катедри філософії з Новоросійська В. Терєнтьєв.

Радник юстиції з Магадану Б. Піскарьов звертає увагу, що в діючому тепер законодавстві нема розподілу злочинів — від незначних до особливо тяжких, як і відповідної міри покарання за них. Внаслідок цього часто буває „невідповідність між мірою покарання і громадською оцінкою злочину. Наприклад, злісне хуліганство вважається тяжким злочином, а організація притонів для вживання наркотиків тяжким злочином чомусь не вважається". Подібних прикладів можна назвати багато.

Проєкт нового законодавства передбачає, що близькі родичі не притягатимуться до судової відповідальности за приховування чи недонесення на своїх близьких. Таким чином плянується ліквідувати протиріччя між правом і мораллю, котра не повинна заохочувати доноси, тим більше з боку родичів.

Намічені зміни торкнулися і найвищої міри покарання. Смертній карі не піддаватимуть неповнолітніх, жінок і також чоловіків 60-ти літнього віку і старших.

На жаль, в проєкті не зазнало змін право прокурора й слідчих органів у певних випадках арештувати чи звільнити людей без судового розгляду. Отже, статті 57,58 і 70 проєкту не узгоджуються з конституцією СССР, де в статті 160 сказано: „Ніхто не може бути підданий кримінальному покаранню інакше, ніж за вироком суду і у відповідності з законом".

Начальник управління судових органів Киргизії І. Люльчев пише, що надмірна жорстокість діючого законодавства, великі строки покарання і та атмосфера, що існує в місцях ув'язнення, не тільки не виправляють людей, а навпаки, роблять їх запеклими злочинцями.

Люльчев пропонує чітко означити в законі, що особи, які відбули покарання, повністю звільнені від обов'язку протягом усього життя писати в анкетах, що колись були засуджені. Таким людям треба повертати всі права і закон повинен гарантувати все для того, щоб вони і відчували, і справді були повноправними громадянами.

Кандидат юридичних наук А. Ґуляєв з Москви пропонує вилучити з проєкту нового законодавства перелік службових осіб, уповноважених арештувати, карати чи звільняти, оскільки ці питання повинні вирішуватись кримінально-процесуальним шляхом. Гуляєв висловив своє розчарування, що ці важливі пункти в проєкті нового закону лишилися без змін. Він дає конкретні пропозиції щодо зміни деяких статтей і особливу увагу звертає, як і всі інші, на статті 57-му, 58-му і 70-ту.

Пригадуємо нашим читачам, що під цими номерами ховаються саме ті статті, по яких судять борців за права людини, за національну самобутність і незалежність, за свободу вибору місця проживання, тобто ж все те, що совєтський уряд називає зрадою, шпигунством, антисовєтською пропагандою й агітацією і так далі.

Напрошується висновок, що обіцянка М. Ґорбачова змінити чи ліквідувати статті, за якими правозахисників називається злочинцями і засуджується на величезні терміни, так і залишається порожнім звуком.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Дарія Гординська-Каранович

Концерт гостей з України

В Українському Інституті Америки в неділю, 19-го лютого ц.р., відбувся незвичайний концерт. Олег Криса, видатний скрипаль України, і Тетяна Чекіна, концертова піяністка, також з України, виступили з власним концертом, програма якого складалася з трьох сонат і скрипкового сольо без акомпаньяменту.

У сонатах скрипаль і піяніст мають рівнорядні ролі. У виконанні знаної сонати Бетговена, оп. 12, ч. 1, в якій відчуваємо ще духа Гайдна і Моцарта, артисти надали цьому творові бажану динамічну рівновагу звучання двох інструментів і їх життєрадісне перекликування. Заокруглене фразування і співний тон двох інструментів переконливо оживили музичний діялог теми і чотирьох варіяцій. Елеґантно і з палким темпераментом було відігране кінцеве Рондо.

Сонату Бориса Лятошинського, оп. 12, ми почули вперше. Логіка композиційної структури, ґрандіозна драматична сила, поєднана з контрастовими елементами теплої ліричности, — все те надало розмаху виконавцям, а їх високе напруження і схвильовання перенеслося на публіку.

„Паґаніні", композицію на скрипку сольо, Альфред Шнітке присвятив для О. Криси. В цьому дотепному, оригінальному творі А. Шнітке оживив леґендарного Паґаніні багатогранною характеристикою його гри: демонічність, ангельська кантилена, контемпляція, іронічний сміх, страх.

Вигляд Паґаніні нам знайомий з численних рисунків його сучасників. Здавалося, що високий і стрункий Криса нараз став втіленням скрипаля-маґіка, коли він витрясав з рукава несамовиті, карколомні біги і скоки, коли видобував зі скрипки шепіт заклятої душі, знущання над жертвою і чудовий спів молодої дівчини. О. Криса грав цю композицію з неймовірним технічним запалом. Але поза віртуозною справністю ми відчували глибину задуму змалювати музичними кольорами особовість унікального, чародійного і загадкового Паґаніні. І це був великий успіх.

Останньою точкою програми була соната Брамса, оп. 108, ч. 3. — Труднощі фортепіянової партії цього твору рівняються фортепіяновому Концертові. Як чудово були зіграні наші виконавці! Пізнати, що вони уже роками спільно концертують.

У першій частині сонати Брамса епізоди були насичені ліричним пориванням, що перепліталося з драматичним напруженням, все з могутнім звучанням.

Другу частину заграно прегарним кантабіле (cantabile) з глибоким виразом, із справжнім надхненням. У третій граціозній, відпружуючій частині сонати був перехід до емоційної кульмінації, щоб знов повернутися до початкової ґрації. Остання частина зразу вибухає розбурханим огнем, часто переходячи в ліричну сферу, але все з динамічним рухом.

Ентузіязм публіки був великий і спонукав О. Крису до наддатків. Цей незвичайно успішний концерт за дві години був повторений в цій самій залі.

Олег Криса є скрипалем високої кляси. Його знаменита техніка не є самоціллю; вона є безкомпромісово на услугах музичних ідей композиторів і його сильної індивідуальної відтворчої фантазії. Він виконує музичні твори щиро і безпосередньо, без зайвих театральних рухів.

Його мистецьким доповненням є Тетяна Чекіна, музикальна і субтельна піяністка, яка відчуває і розуміє виконавчі ідеї свого партнера.

Олег і Тетяна Криси у високо-поетичній формі передали нам найкращий привіт з України.

Ольга Кузьмович

ГЕРОЇНЯ НАШОЇ МОЛОДОСТИ

Для нас — підвітваків із перемиської гімназії, а вже зокрема для членок тайного Пласту — Дарія Гнатківська була цією героїнею. Вона ж на ділі показала вірність Богові та Україні, так, як присягала колись ще малою пластункою. Як студентка — вона вибрала шлях підпільної боротьби в рядах ОУН і саме він запровадив її у польську тюрму та на лави славного „Варшавського процесу" в тому пропам'ятному 1935 році. З якою цікавістю шукали ми тоді за кожною вісткою в пресі про перебіг того процесу, за убивство міністра П'єрацького і з обуренням гляділи на всі „білі плями" в українських щоденниках, якими польська поліція старалася відмежувати українську спільноту від справжніх подій у варшавському суді. А тим часом для нашої і чужої преси найбільше притягаючим на цьому процесі були постаті двох молодих студенток Дарії Гнатківської і Катрусі Зарицької і їм вони присвячували багато уваги.

Їхня постава, спокій, відмова зізнавати польською мовою і рішучість не „всипати" своїх товаришів із ОУН, що брали участь у атентаті на П'єрацького викликували загальний подив, а що вже і казати про нас — тих, хто мріяв бути на їхньому місці, не здаючи ще собі добре справи із жорстокої дійсности.

Сьогодні, коли Д. Гнатківська відійшла слідами К. Зарицької у засвіти, переглядаю пожовклі, крихкі із старости сторінки двотижневика „Жінка" і ще раз читаю з цікавістю звітування із варшавського процесу, які перебороли цензуру завдяки тому здається, що були густо пересіяні цитатами із чужої преси.

„Дарія Гнатківська 23 років — дочка греко-католицького священника, обвинувачена за те, що у травні і в червні 1934 року у Варшаві помагала у підготові і виконанні вбивства таким чином, що розвідалась і слідкувала за ходом життя міністра П'єрацького, щоби вибрати час, місце і відповідні умовини до вбивства. Крім того ще й зате, що втримувала звязок між Лебедем і Мацейком".

А „Ґазета польська" писала: „Гнатківська, одягнена в чорну сукню, зіпняту під шиєю запинкою, визначається оригінальністю, українською красою, з виразною, східньою домішкою. Виразисті черти, зрослі брови вірлиний ніс. При вході витається кивком голови з матірю, зівялою старушкою, дуже похожою чертами обличчя на дочку".

„Варшавський роботнік" подавав: „Обвинувачені вітаються усміхами. Майже всі мають незвичайно молоді, інтеліґентні обличчя. На них свої одяги, не в'язничні. Гнатківська убрана в гарну, чорну сукенку, має чарівне личко й промінний усміх, що не сходить з її уст"...

Відомий варшавський журналіст Реґніс писав у статті п. н. „УНДО і ОУН": „Кожний, що сидить на лаві обвинувачення викликує відрухи співчуття. Зворушує ідейність, бажання геройства, завзяття побіч наївного, сіяючого, усміхненого личка Гнатківської і пенсіонерського вигляду Зарицької, якій батько присилає до тюрми математичні задачі до розвязування. На лаві обвинувачених сидять молоді люди, що через тюрму входять на арену політичного життя і то в добі найщасливішій".

А ред. Іван Кедрин каже у передовій щоденника „Діло": „Величезне зацікавлення, яке той процес викликує у найширших колах українського, польського і чужинецького світа, до 15-ти зголошених представників ріжномовної преси — це вже само вказує на небуденний характер процесу: коли ж пригадаємо, що всі ці представники преси — це не звичайні судові справоздавці, а політичні референти своїх часописів, діячі які не признають сензацій, лише підходять до подій, як до суспільних явищ — зрозуміємо ще краще вагу цього процесу і — журбу, яку він викликує в українських серцях"...

Процес тривав довго і перед трибуналом пересувався цілий ряд свідків між ними також багато товаришів і товаришок підсудних.

Преса описуючи їхні зізнання і покарання деяких, за відмову зізнавати по-польськи, підкреслює, що „дві підсудні Д. Гнатківська і К. Зарицька не промовили ні разу,... але „Зарицька виглядає вже дещо втомлена процесом, а навіть Гнатківська втратила свою безжурну усмішку. Коли вкінці дозволено їй на розмову з матірю, „Новий час" надрукував: „Розмова відбувалася на залі розправ. Момент того щирого привітання матері з дочкою та їхня сердечна розмова — це була найкраща сцена з цілої сьогоднішньої розправи"..

Епілог процесу відбувся в квітні 1936 року, коли апеляційний суд остаточно затвердив Д. Гнатківській присуд на 15 років тюрми. Разом із цією вісткою появилися в пресі чутки, що Гнатківська задумує звінчатися з Миколою Лебедем (засудженим на тому ж процесі на досмертну тюрму).

Для нас молодих звеличниць Д. Гнатківської — ця остання вістка додавала ще більше подиву та захоплення „нашою" героїнею із-за романтичного закінчення цього процесу, — а в цих часах воно мало особливу вимову і вартість.

Сьогодні — після понад п'ятдесяти років-змінилися критерії, — сьогодні для молодих інші поняття геройства та інші поняття романтики і вони доволі часто зміняються, як у рухливому калейдоскопі.

Однак героїня з днів нашої юности залишилася така сама — Дарія Гнатківська — молода студентка з промінною усмішкою на обличчі, але з непохитною відвагою і послідовністю у вірності Україні.

Олена Теліга

Усе — лише не це! Не ці спокійні дні,
Де всі слова у барвах однакових,
Думки, мов нероздмухані вогні,
Бажання — в запорошених оковах.

Якогось вітру, сміху чи злоби!
Щоб рвались душі крізь іржаві грати,
Щоб крикнув хтось: ненавидь і люби —
І варто буде жити чи вмірати!

Не бійся днів заплутаних вузлом,
Ночей безсонних, очманілих ранків.
Хай ріже час лице — добром і злом!
Хай палять серце — найдрібніші ранки!

ЛИСТ МАТЕРІ ДО ДОЧКИ

(Переклад з англійського)

Містимо нарис п. з. „Лист матері до дочки" з журналу „Жінка" (органу Союзу Українок у Львові перед Другою світовою війною), з датою 1-го грудня 1935 року. Він написаний під враженням „Варшавського процесу" та участи у ньому Д. Гнатківської. Щоб оминути польську цензуру подано, що цей „Лист" нібито переклад з англійського. (Залишаємо правопис оригіналу — Ред.).

Дорога моя дитино!

Я не можу приїхати до Тебе! Надто важко, надто боляче.

Невжеж можна бути німим глядачем драми, у якій Ти граєш одну з головних роль? Невжеж можна цілими тижнями слідкувати за цею подією, немов за сензаційним фільмом, коли кожна його картина врізується в душу і серце розжареним залізом безмежного болю і жахливого безсилля?

Чи могла би я Тобі помогти чимнебудь? Що з того, що ми обміняємося мовчки поглядами, усміхом? Чи я можу змінити, те що Тебе чекає? Чи дозволили би мені жертвувати мої літа, чи навіть життя за Твою запроторену молодість?

А моя приявність десь там серед товпи чужої, байдужої публики може Тебе навіть збентежити. Не заперечуй кохана. Ти дуже ще молода і не вповні свідома, що приявність матері в моментах, коли рішається доля, не завсіди є побажана. Боюся, що моя особа може бути для Тебе там, на чужині, не тільки особою матері, але синонімом рідного дому, цеї хати, яку Ти тратиш на довгі роки. Боюся, що моя поява може викликати в Тебе хочби на один мент жаль, що Ти добровільно і свідомо зрезиґнувала з найкращого і найбільшого добра людини: з безжурної молодости! І боюся що цей жаль міг би Тебе захитати, міг би некорисно вплинути на Твою поставу, на Твою ролю в цій драмі. Цього я собі рішуче на бажаю!

Ти скінчила двадцять літ. Коли я Тебе на світ приводила, воєнна хуртовина шаліла в цілій Европі. Я раділа тоді, що Ти дівчинка, а не хлопець. Мені здавалося, що дівчина не наражена на небезпеку війни і я була певна, що заки Ти підростеш, світ успокоїться, а я зможу Тобі дати все, чого забажаєш. Мріяла для Тебе про подорожі в далекі, гарні країни, про наукову карієру, яка була моїм нездійсненим бажанням, про успіхи в товариському житті... Не судилось! І Тебе захопила ще заграва побоєвища... І Ти ще жертвою великої програної в нерівній грі...

Саля, в якій рішається Твоя доля, не прибрана квітами ні зеленню. Не приграє Тобі упоююча танкова музика. Ні за зеленим столом не сидять поважні професори, що мають Тобі вручити науковий диплъом.

Але не думай, що я маю хочби найменший жаль до долі, або до Тебе! Я горда, що Ти, моя дочка, не пішла вдоптаним шляхом Твоїх ровесниць. Я горда, що Ти жертвувала свою молодість для ідеї і не покинула визначеної Тобі служби. Я горда, що Ти вмієш мовчати, так само, як вміли мовчати всі Твої товаришки на тому шляху. Я горда, що Ти не заломилася...

Держись і на далі, моя дитино! В думках стою при Тобі і підтримую Тебе цілим своїм серцем — так як підтримувала Тебе руками тоді, як Ти під звук гармат і скорострілів ставила своїми маленькими ніжками перші кроки. Просто стій, моя маленька, держи високо свою головку, навіть не похили її. Будь приготована, що Твоє життя буде на довгі, довгі роки дуже обмежене. Три кроки в довжину, три кроки в ширину, пятнадцять хвилин проходу. Може вісім, може десять літ... Безконечно довгі будуть ті літа. Але й вони колись скінчаться. І до Тебе усміхнеться ще колись сонце від ранку до ночі і Ти будеш ще віддихати повною груддю в теплі, зоряні ночі!

А я буду продовж тих довгих літ переживати з Тобою кожну хвилину, кожну годину. Буду вичеркувати день за днем і рахувати, скільки ще до кінця...

Нічого не жалую, дитино моя, не співчуваю з Тобою тому, що Ти може більш щаслива, як я була в Твоїх літах. Завдяки Тобі я, як мати, принесла найбільшу жертву, яку доля від матері може вимагати. І за це я Тобі тільки вдячна!

Твоя мати. (Я. Ч.).

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

УНС НА СЛУЖБІ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ

І знову появилася у „Свободі" світлина головних урядовців УНСоюзу, які вручають черговий чек 50,000 дол. проф. О. Пріцакові на Гарвардський Проєкт.

Скільки таких і тим подібних пожертв зробив УНСоюз тільки в останньому році. Будучи українським меценатом, Союз щедро помагає Церквам та різним науковим, громадським, молодечим та спортовим організаціям. Допомагає і в ділянці української культури, спроваджуючи різні українські ансамблі з-поза кордону. Не забуває УНСоюз і за видавничу ділянку. Забрало б багато місця, щоби вичислити всі літературні, наукові і публіцистичні твори, які появилися завдяки фінансовій підтримці Союзу.

І тут насувається питання. Чому при кінці кожного року не зробити загального зіставлення всіх пожертв та дотацій УНСоюзу на різні українські цілі. Сюди входили б пожертви на різні українські товариства, стипендії, спонзорування загранaичних ансамблів, допомога дисидентам, пошкодованим українцям в Юґославії, видавництво різних публікацій включно зі „Свободою", „Українським Тижневиком" та „Веселкою", які без фінансової допомоги УНСоюзу не могли б появлятися, допомога Союзівці, з якої користають члени і нечлени УНСоюзу, дивіденди та мортґеджі різним установам та членам на знижених відсотках. Сюди можна б додати дотацію на відновлення Статуї Свободи та допомогу пошкодованій Вірменії. Кредит за ці останні допомає не тільки УНСоюз, але рівночасно ціла українська громада.

Вправді згадки про деякі (далеко не всі) пожертви УНСоюзу були поміщувані у „Свободі", але вони поодинокі і роздріблені із часом забуваються. Чому ж тоді не зібрати їх разом і не показати українській спільноті, яку величезну фінансову допомогу дає Батько-Союз нашій громаді.

Про ті справи говорив я на Конвенції, згадував на сходинах Округи із головними урядовцями УНС, але дотепер у цім напрямі нічого не зроблено. Можливо, що Головний Уряд УНС уважає це самохвальбою і браком скромности. Навпаки, я уважаю, що тим УНС повинен гордитися і помістити докладне зіставлення всіх своїх пожертв і дотацій на сторінках „Свободи" і „Українського Тижневика" до відома широких кіл нашої громади. Відбитки того зіставлення повинен УНС вислати всім своїм секретарям, бо вони будуть великою допомогою для секретарів у приєднуванні нових членів.

Для прикладу наведу один випадок. Недавно згрошовив я полісу одній вдові. При врученні її чека я згадав, що добре було б записати до УНСоюзу внуків її дочок. На те, вона заявила, що внуки мають американські поліси, бо вони кращі і дешевші. На те відповів я їй, що всі поліси однакові, бо базовані на тій самій статистиці смертностей, але зате УНСоюз має цю перевагу над американськими забезпеченевими установами, що жертвує багато грошей на різні українські цілі і при тім згадав я деякі із тих пожертв. Як добре було б, коли б я при тому мав згаданий вище список пожертв УНСоюзу за останній рік, бо це напевно переконало б її краще, як моє говорення.

Роман Б. Припхан

секретар 399-го Відділу „Леви", Чикаґо Ілл.

Роковини 22-го Січня в Ґлен Спей

Святкування роковин 22-го Січня в Ґлен Спей, Н. Й., складалося з двох частин. У першій частині святкувань о 9-ій годині ранку піднесено перед будинком місцевої управи міста два прапори: американський і, український. Перед будинком управи міста зібралося коло 70 осіб, мешканців українського села Ґлен Спей і околиці. Святкування відкрив Петро Мельник, член управи міста Лямберленд, він же представив гостей-американців і всіх тих, хто хотів з цієї нагоди сказати кілька слів і зложили привіт. Зі словом привіту виступили Вілліям Ларкін, асемблімен округи Олбані, столиці стейту Ню Йорк, Дейвид Кавфман, Ендру Бояр, як представники сусідніх місцевостей, голова Об'єднання українців у Ґлен Спей Людмила Гайдар, супервайзер громади Лямберленд Тома Гіл. На закінчення взяв слово місцевий адвокат українець д-р Андрій Шуль.

Після офіційної частини присутні перейшли до Тавн Голу на гарячу каву і солодке. Цього ж дня о годині 10-ій місцевий парох церкви св. Володимира о. Юліян Осадца відправив Службу Божу в намірені українського народу. Після Служби Божої закінчено цей перший день святкувань доповіддю Олі Линник і декламацією, яку виголосила Євгенія Явдошин. Їх представив присутнім голова відділу УККА Василь Босак. Свято закрив інж. Петро Саляк.

Другу частину святкувань роковин 22-го Січня українська громада в Ґлен Спей відзначила в неділю, 12-го лютого. Причиною цього роздвоєння святкувань було те, що святочний комітет вирішив сполучити святкування з бенкетом-обідом. Тому що комітет плянував запросити на святкування американських достойників і сподівався більшої участи громадянства, бенкет-обід міг відбутися тільки в ресторані, щоб примістити велику кількість людей. Заля церкви св. Володимира на ту ціль є замала, заля оселі Верховина взимі закрита, єдиним місцем в цій околиці, де могли відбутися святкування, був ресторан „Орчард Ін", який в січні є закритий.

Зразу після Служби Божої, яку відслужили два отці: о. Юліян Осадца — парох і о. Богдан Карась, святочна громада перейшла до ресторану, де почалася святочна програма. Присутнім впало у вічі прекрасно удекорована фронтова стіна реставраційної залі, на які виднів великий тризуб. По його боках по-мистецьки вирізані роки 1918 і 1919 і два великі прапори — американський і український. Ця декорація і композиція були ділом члена нашої громади Володимира Мазяра.

Свято відкрив і ним проводив Ярослав Ґавур, представник місцевого відділу УККА. Двома національними гимнами, американським і українським, які на фортепіяні відіграла Герта Гірняк, відкрито офіційну частину програми. Після молитви, яку провів о. Богдан Карась, Ярослав Ґавур попросив до слова Петра Мельника, який відчитав доповідь про значення роковин 22-го Січня і порівняв їх зі святкуваннями Дня незалежности американського народу 4-го липня. Доповідь відчитав Петро Мельник англійською мовою. Після цього Ґавур попросив до слова конґресмена повіту Лямберленд Бенджеміна Ґілмана, знаного приятеля українців і прихильника боротьби українського народу за свою державність. Це той самий конґресмен, який в американському конґресі вніс резолюцію про дослідження українського штучного голокосту в 1930-их роках і який в стейті Ню Йорк причинився до проголошення закону про навчання в американських школах стейту Ню Йорк про штучний голод в Україні.

Виступ конгресмена Ґілмана був блискучий. У своїй промові він згадав про слушну боротьбу українського народу за державну самостійність, цитуючи при цьому прихильні відгуки американської преси, головно столичної газети „Вашінгтон Пост". Після цього складали привіти стейтовий сенатор Чарл Кук, посадник міста Порт Джервіс Артур Ґрей, місцеві адвокати — американці Дейвид Кавфман і Ендрю Бояр і супервайзер громади Лямберленд Том Ґілл. Ґавур привітав також кількох місцевих лікарів, які були присутніми, цілу управу громади Лямберленд та інших численних американських гостей, яких було 52 осіб.

На закінчення виступив місцевий український адвокат д-р Андрій Шуль, який вказав на значення вільної держави українського народу над Дніпром, на широкий розголос у вільному світі, який здобуває сьогодні українська справа. Подякував всім присутнім, які прибули на це свято, щоб вшанувати ці історичні роковини українського народу. Д-р звернув увагу на факт, що конституція української держави, зразу після проголошення самостійности українських земель, мала чисто демократичний характер, запевняла повну культурну і релігійну свободу усім мешканцям України без огляду на національність і навіть перші грошові банкноти української держави мали написи на кількох мовах — тих національностей, які в більшій кількости замешкували на українських землях.

Присутніх на бенкеті було 170 осіб. Святочний комітет складався з імпрезових референтів трьох організацій: Об'єднання українців у Ґлен Спей, відділу УККА і відділу УАКРади.

Олександер Нічка

ІДЕ ЗВІЗДА ЧУДНА...

Неділю, 8-го січня 1989 року — другий день нашого величавого празника Різдва Христового, можна сміло назвати „неділею українських коляд — щедрівок". О год. 3:30 по полудні у гарній і просторій англіканській церкві св. Анни на вул. Ґледстон в Торонто загостили „колядники" наших славних тріо „Верховина" і чоловічого хору „Бурлака" з чудовим концертом. У перших рядах по береги заповненій церкві бачимо владику Ізидора, о. митр. прот. П. Бублика, генерального вікарія, мтр. прот. о. д-ра М. Стасіва, священиків обидвох наших церков та численних представників зорганізованого суспільно-громадського життя Торонто. Між учасниками зауважуємо й інших співгромадян-співжителів, бо не тільки ми, але й вони пізнали красу українських колядок і щедрівок, а зокрема у виконанні відомих мистецьких ансамблів.

Всі ми прийшли громадно, щоб не тільки слухати чудового співу, але спільно з нашими ансамблями святкувати і колядувати. Бо колись у нас на Україні Різдвяні свята, Новий рік і Йордан були днями наших колядок-щедрівок. Їх ми співали всюди — молоді й старі, в церквах, в наших домах, у сусідів і родині, а найщиріше вітали ми колядників у наших домах. Тому нехай у змінених обставинах допомагають нам підтримувати наші традиції ось такі спільні концерти.

Точно у назначеному часі, бадьоро входять і заповнюють престольне підвищення церкви співаки хору „Бурлака", яких „прикрашують" три кралі і чудові співачки тріо „Верховина". Рясні оплески привітань, і тиша... яку перееривають сильні акорди „фортепіянових дзвонів" акомп. Галини Михальчук, якій вправно допомагає „дзвонити" молодий Тарас Хміль — син диригента хору „Бурлака" на малих органах. Хор чекає на помах руки диригента, щоб вдарити „бім-бам, бім-бам", а в душах учасників... ніби далекий і давній відгомін дзвонів свв. Софії, Юра і тисяч дзвонів українських сіл і міст. На тлі цього малі колядники з традиційною звіздою, а за ними линє чудна колядка у музичній обробці одного з „колядників-хористів" — диригента хору О. Хміля, який разом з А. Сорокою, В. Чуприндою, М. Хабурським і Б. Опалевичем прекрасно виконали „Іде звізда чудна". По колядці гарне привітання „господарям" зложили М. Хабурський і Б. Опалевич, а дальше хор співає: „Добрий вечір тобі", — обр. К. Стеценка, а квартет в складі: В. Драбик, А. Камінський, В. Федик і В. Чупринда, „Дивная новина". І знову могутньо звучить: „Днесь поюще", — обр. К. Стеценка, і „Свята ніч" — Ф. Ґрубера в обр. О. Хміля німецькою і англійською мовами з солістами: Т. Пришляк, Р. Вавров, В. Петегирич Р. Керкуш, М. Бей, М. Бойко, І. Черкас, В. Чупринда.

Тріо „Верховина" — Надя Коханська, Анна Ящишин і Богданна Ігнатович при форт. акомп. Г. Михальчук виконали: „Щедрик" М. Леонтовича, „У Вифлеємі новина", „Бог ся раждає", „Дивная новина". Спільно хор і тріо відспівали: „Що то за предиво", обр. М. Барвінського, з сольом Н. Кохановської та в'язанку англійських колядок перекладу Ю. Біланюка, обр. О. Хміля, а окремо хор відспівав в'язанку: „Возвеселімся", „На Йорданській річці", „У Вифлеємі граді" з солістами: М. Бойко, Т. Пришляк, М. Лещишин, І. Кудлач, Б. Петегирич, І. Дудись, А. Дербіш, В. Чупринда.

По короткій перерві із словом привіту з нагоди Різдвяних свят виступив генеральний вікарій о. митр. прот. д-р М. Стасів, а після цього всі учасники під проводом М. Лещишина відспівали „Небо і земля".

Опісля виступив секстет у складі: Надя Коханська, Анна Ящишин, Богданна Ігнатович, Олег Хміль, Андрій Сорока і В. Чупринда, що прекрасно виконали: „Із за горочки", „Ликуючи, возиграймо днесь", „Павочка ходить", „Ой там за горою", „Аллилуя" із ораторії „Месія" Г. Гандля.

В кінцевій частині, концерту виступив хор „Бурлака" відспіваваши ряд колядок. На високому мистецькому рівні концерт закінчено колядкою „Бог предвічний народився", яку разом з ансамблями проспівали стоячи всі учасники. В імені ансамблів щиро гарними словами наших традиційних віншувань дякував усім учасникам, представникам наших церков і організацій М. Хабурський.

Цьогорічний концерт колядок і щедрівок був одним з найкращих під кожним оглядом. З такими неповторними враженнями численні учасники (понад 100 осіб) з цього незабутнього концерту. Які точки концерту були найкращі? Відповісти тяжко, бо всі вони були знаменитими. А що можна сказати про солістів? Хіба одним коротким реченням: всі вони були знамениті на чолі із своїм диригентом, що у багатьох випалках не уступали солістам оперних сцен.

Про тріо „Верховина" під мистецьким керівництвом О. Глібович вже тяжко навіть знайти якесь слово похвали, бо протягом двох років вони показувалися найкращим ансамблем, і таким тріо було на цьому концерті. Фортепіянову партію до програми тріо написав Зеновій Лавришин, яку знаменито виконала Г. Михальчук, що рівнож була акомп. для хору „Бурлака". Церква, а зокрема її копула у якій виступали хори є дуже акустична, тому в будучому варто обмежуватися мікрофонами. Добрим додатком до цілости концерту була старанно видана програма. Концерт фільмувала українська телевізійна програма, яка й була у кількох хвилинах показана, однак мені здається, що варто було робити старання, щоб такого мистецького рівня концерт був показаний на сітці СБС Канади. Нашим славним „верховинкам" і „бурлакам" бажаємо ще багато-багато гарних успіхів!

Василь Дідюк

Канадський...

(Закінчення зі стор. 1)

С. Сапеляк зацікавився працею канадського ПЕН, та виявив охоту взяти з собою матеріяли про тих в'язнів, якими канадці опікуються та писати до них листи з України. Йдеться тут про етіопку Марту Кумсу, чеха Івана Іроуса, китайця Лію Чінга, Джека Мапандже з Маляві, мехіканця Ізраеля Ґутієрреза, юґослав'янина Адама Демачі, Велісва Мгувулі з Південної Африки та туркиню Фатму Язічі.

Повідомлення для Членів 34-го Відділу УНСоюзу в Річмонд, Вірджінія

Після смерти бл. п. інж. ЛЕВА БЛОНАРОВИЧА,
обов'язки СЕКРЕТАРЯ 34-го Відділу
— перебрала —
МАРІЯ АНДЕРСОН,
дотеперішній предсідник цього Відділу.
У всіх справах членства і забезпечення та вплати вкладок просимо звертатися до нового секретаря Відділу на адресу:
Mrs. Mary Anderson
3905 Brook Rd., Richmond, VA. 23227
Tel.: (804) 262-9880

1-ИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ФЕДЕРАЛЬНИЙ ЩАДНИЧИЙ БАНК «ПЕВНІСТЬ»

ПОВІДОМЛЕННЯ

Цим повідомляємо, що

ЧЕРГОВІ РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
1-го Українського Федерального Щадничого Банку „ПЕВНІСТЬ"

— відбудуться —

у середу, 22-го березня 1989 р., о год. 7-ій веч. в авдиторії Дому СУМ в Чикаґо, Ілл.
при 2457 Вест Чикаґо, Авеню

Просимо ВШ. Членів чисельно прибути на ці збори!

БІЛЯНС
на день 31-го грудня 1988 р.

АКТИВИ	
Позики реальностеві	82,517,707
Позики забезпечені вкладами	1,045,138
Особисті позики забезпечені реальностями	1,406,476
Позики на направу домів	235,005
Інші позики	282,262
Вклад до Федерального Банку	673,300
Готівка	3,637,897
Державні й інші інвестиції	43,489,661
Будинки, земля, устаткування	1,914,249
Посілість у Ролінґ Медовс	160,660
Наперед заплачені рахунки	271,203
Інші посілості	59,138
Разом активи	**$135,692,696**

ПАСИВИ І РЕЗЕРВИ	
Вклади	$121,413,608
Вплати на покриття реальностевих податків	1,289,068
Видатки до заплачення	858,436
Нарахована дивіденда на сертифікатах	505,500
Резерва і нерозділений дохід	11,626,084
Разом пасиви	**$135,692,696**

За ДИРЕКЦІЮ:

Д-р Юліян Е. Куляс, в. р. *Президент* — **Дмитро Багрій в. р.** *Секретар*

Д-р Павло Надзікевич, в. р., *Голова Дирекції*

1ST SECURITY FEDERAL SAVINGS BANK
936 North Western Avenue, Chicago, Illinois 60622, (312) 772-4500
2166 Plum Grove Road, Rolling Meadows, Illinois 60008, (312) 991-9393
DRIVE UP — CASH STATION® — WALK UP
820 North Western Avenue, Chicago, Illinois 60622, (312) 276-4144

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

св. п. інж.
МИХАЙЛА ІЛЬКОВА

буде відправлена

СВЯТА БОГОСЛУЖБА

в четвер, 9-го березня 1989 р.
в церкві св. Івана Хрестителя в Рівергед
за Його душу, за Його батька, матір та сина.

Про молитви просять
ДРУЖИНА
та БРАТ з Ріднею

Ділимося сумною вісткою з Побратимами, що 2-го березня 1989 р. відійшов у Вічність хорунжий Галицької Армії

сл. п.
МИХАЙЛО ПАНКЕВИЧ

ПАНАХИДА була відправлена 5-го березня, а ПОХОРОН відбувся 6-го березня 1989 р.

Станиця Братства Дивізийників
Ню Гейвен, Бріджпорт, Конн.

Ділимося сумною вісткою, що в четвер, 2-го березня 1989 р. відійшов у Вічність

сл. п. хорунжий УГА
МИХАЙЛО ПАНКЕВИЧ

ПАНАХИДА була відправлена в неділю, 5-го березня в похоронному заведенні Маркевича в Ню Гейвені, Конн., а ПОХОРОН відбувся в понеділок, 6-го березня 1989 р. з української католицької церкви св. Архистратига Михаїла, а опісля Тлінні Останки перевезено на цвинтар св. Лаврентія в Ню Гейвен, Конн.

У глибокому смутку

РОДИНА

ПЕРШИЙ РАЗ У ПОВОЄННІЙ історії Польщі, майор Тадеуш Сергейчик, військовий історик, публічно обвинуватив НКВД у замордуванні 15,000 польських військовополонених, вояків і старшин, знищених військами НКВД, а не німецьким вермахтом і гестапом, як було раніше сказано, у лісі біля Катиня у Смоленській області. Сергейчик на сторінках журналу „Тигоднік Культуральни" пише, що в СССР були розстріляні не тільки 4,000 старшин польської армії, але також інші польські військовополонені в багатьох інших місцях. Стаття Сергейчика супроводжається фотографією військовиків з пов'язаними руками, які стоять перед масовою могилою.

ЛЕВ ЗАЙКОВ, ЯКИЙ ЗАМІНИВ на пості секретаря московського міського комітету компартії Боріса Єльцина, гостро виступив проти свободи слова і зборів, які дуже часто відбуваються на вулицях міста і „тривожать спільноту своїм змістом". Згідно зі словами Зайкова, на вулиці Арбат, наприклад, під ширмою демократії, процвітає явний антисовєтизм. „Ми зобов'язані рішучо боротися з екстремістами, націоналістами і їхніми прихильниками і не допустити до створення організованих ворожих груп і ця боротьба не повинна роглядатися, як порушення демократичних свобід", — заявив совєтський „демократ" Зайков, який не розуміє (бо і не може розуміти) чому комуністи не можуть розправитися з „антисоціяльними елементами і хуліганами".

ВИСТУПАЮЧИ МИНУЛОГО тижня на пресовій конференції, голова центральної виборчої комісії в Москві Димитрій Головко заявив, що прізвища академіка Андрея Д. Сахарова не буде на виборчому списку. Як відомо, вибори до нового совєтського „парляменту", який нараховуватиме, 2,500 осіб, відбудеться 26-го березня ц. р. Згідно зі словами Головка А. Сахаров сам зняв свою кандидатуру ще на перевиборчих публічних зібраннях. Існувала ще надія, що Академія Наук СССР, якої Сахаров є членом, виставить його кандидатуру, але цього не сталося.

22-ге Січня в Брентфорді

Під час піднесення прапора (зліва): радний Мек Шерман, мейор Kepiн Джордж, д-р Іван Скрипух, о. декан Іван Лещишин і радна Джулі Бреннан.

У 71-шу річницю незалежности України, проголошеної урядом 22-го січня 1918 року в Києві, українська громада Брентфорду, у південному Онтаріо, й околиці відзначила цю знаменну річницю святочним зібранням великої кількости українців нашого міста для вислухання проклямації Українського тижня у понеділок, 23-го січня 1989 року, в будинку Міської управи.

Точно в год. 12-ій полудня голова місцевого Відділу Комітету Українців Канади д-р Іван Скрипух привітав представників Міської управи з її мейором. Керін Джордж та всю численно зібрану українську громаду коротким словом. Він попросив до слова мейора міста, яка привітала присутніх зі святом української державности та відчитала проклямацію про Український тиждень від 22-го до 29-го січня 1989 року, у пам'ять 71-ої річниці української державности.

Після цього всі присутні перейшли під машт ратуші, щоби вивісити український національний прапор. Перед піднесенням прапора, біля машту, при соняшній, погідній і відносно теплій погоді, святочне слово виголосив о. парох і декан Іван Лещишин, підкреслюючи важливість Акту 22-го січня 1918 року про створення української самостійної держави, який по сьогоднішній день став дороговказом для всіх нас у затяжній боротьбі за незалежність українського народу.

Під час піднесення українського прапора мейором міста присутні відспівали канадський гимн „О, Кенеда", український „Ще не вмерла Україна", після чого д-р І. Скрипух подякував усім представникам Міської управи та всім присутнім українцям і гостям за так численну участь і побажав діждатись у скорому часі святкування цих роковин у своїй самостійній державі. Після цього всі піднесені на дусі розходились домів.

Присутній

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УАСТ „Леви" Чикаго — Ґрін-Вайт" СК — 1:4

У чергових змаганнях „Мейджор дивізії" Чикагської ліги в закритій залі, що відбулися в неділю, 5-го лютого „Леви" зазнали поразки з сильним клюбом „Ґрін-Вайт" і у висліді цього опинилися в показнику табелі ігор на останньому місці.

Склад дружини „Леви": А. Філіпіс, Н. Кочерга, Н. Рандруп, П. Скороход, Дж. Осцітович, Б. Чарнецький, В. Парісі, Н. Кайзер, Д. Біг, М. Рігас, Ґ. Рігас, А. Лопез, Б. Мазе, С. Кабанас. Провідник А. Гординський, тренер Л. Скороход.

„Леви" (Плюс) Чикаго — „Гіспано Олл Старс" СК — 1:3

У вівторок, 7-го лютого розпочала свої виступи нова українська дружина в Чикаго під вказаною вище назвою за чемпіонат так зв. „Муз-Ліг".

В дебюті „Леви" (Плюс) натрапили на сильного конкурента еспанських „зірок" і зазнали поразки вислідом 1:3. Першого голя для новоствореної дружини здобув Роман Ващур. Цю нову футбольну дружину зорганізував Яро Дахнівський, колишній воротар збірної українців, що здобула золоту медалю на Вільній Олімпіяді в Канаді, пізніше воротар американського професійного клюбу, що виступав в „Індор Лізі". В минулому році Яра вибрали найкращим воротарем турніру Української Спортової Олімпіяди. Склад дружини „Леви" (Плюс): Я. Дахнівський, П. Іваницький, Ю. Іваницький, Р. Ващур, О. Дахнівський, О. Сандуляк, Я. Пітак, П. Сетта, М. Ляйш, Р. Сварт, Дж. Шварц.

СК СУМ „Крила" Чикаго — „Фортуна 'Б'" — 8:0

В неділю, 5-го лютого відбулися календарні розгривки за чемпіонат І-ої дивізії Чикагської ліги в закритій залі. Футбольна дружина СК СУМ „Крила" зустріла клюб „Фортуна 'Б'" з яким виграла високим вислідом 8:0. Завдяки цій новій перемозі „Крила" зміцнили свою позацію лідера І-ої дивізії.

Склад СК СУМ „Крила": Дж. Свартс, Ю. Кокодинський, Б. Кемп, М. Нунам, К. Танадабоут, М. Куляс, П. Куча, П. Куляс, М. Кемп, Т. Садковий, Дж. Оверко, Ю. Іваницький, Т. Галів, Дж. Еспіноза, Е. Паолі. Тренер Н. Іваник.

Мирон Дахнівський

С. Балтача переїхав до Англії з родиною

Відомий український футболіст київського „Динамо", якому сповнилося 30 років, дістав, врешті дозвіл і переїхав разом зі своєю дружиною і двома дітьми до Англії, де, згідно з підписаним контрактом, буде виступати в другодивізійному клюбі „Іпсвіч". Прибувши на Лондонське летовище „Гітроу", його обступили кореспонденти, яким прийшлося відповідати на різні запитання. Між іншим, Балтача сказав: „Звичайно, хотілося б продемонструвати свою майстерність тут, на полях Англії, і допомогти клюбові „Іпсвіч" знову повернутися до І-ої дивізії. Минулий сезон не був для мене вдалим — переслідували контузії. Але тепер я в повному порядку. Радий, що керівництво „Іпсвічу" повірило в мене і запросило до дружини. Мене завжди цікавив англійський футбол, тому запрошення виступати в „Іпсвічі" прийняв відразу. Єдине, що мене засмучує, незнання мови, але, сподіюсь, надолужу згаяне".

На летовищі родину Балтачів зустріли директор клюбу Дейвид Шіпшенкс, який в грудні разом з менаджером Джоном Дунканом приїхав до СССР для переговорів про контракт. „Дункан уже давно мріяв „одержати" Балтачу, якого він уважає змагуном світової кляси. Цю ідею він повільно, але неухильно реалізував, хоча це було, повірте мені — вельми складно, — сказав Шіпшенкс. — Для того, щоб контракт був остаточно підписаний, нам довелося багато потрудитися".

І це зрозуміло, українськими футболістами, не зважаючи на „гласність" і „перебудову", далі розпоряджаються російські спортові політруки, які забирають за них гроші. Українським клюбам, що виховали цих клясових футболістів, попадають тільки „окрушинки".

Варто було б українцям Англії допомогти родині Балтачів влаштуватися а головно включити їх і дітей в рідне середовище.

Підготова до футбольного турніру з нагоди 20-річчя спортової школи „Ч. Січі"

Згідно з обіжником, що його одержали всі українські спортові осередки, при яких є активні футбольні дружини, 1-2 липня (довгий кінець тижня Дня незалежности) на футбольній площі оселі „Верховина" в Ґлен Спей, Н. Й., відбудеться великий футбольний турнір під протекторатом УСЦАК Турніром за ювілейні трофеї з нагоди 20-річчя спортової школи „Ч. Січі" проводитиме спеціяльна комісія під проводом Євгена Чижовича і українських офіційних футбольних суддів. Досі дали вже запевнення до участі в цьому ювілейному турнірі чотири спортові осередки у східніх і західніх ЗСА, при яких є активні футбольні дружини.

Ювілейна спортова школа „Ч. Січі" — 1989

Вже розпочався впис до цьогорічної ювілейної спортової школи „Ч. Січі". Бажаючі юначки й юнаки у віці 6 — 16 років вже можуть замовляти офіційні аплікації для реєстру на цьогорічний вишкіл, що проходитиме протягом чотирьох тижнів — від 23-го липня до 19-го серпня. Участь можна брати в одній або більше сесіях якими проводитимуть добірні інструктори й виховники. По аплікації треба писати на таку адресу: Ukrainian Sitch Sports School, 680 Sanford Ave, Newark, NJ 07302

(от)

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЕВГЕН РОГАЧ, член УНС Відд. 397-го ім. св. Ольги у Філядельфії, Па., помер 21-го грудня 1988 року на 81-му році життя. Нар. 1907 року в Ансонії, Конн. Членом УНС став 1942 року. Залишив у смутку дружину Марйон, доньок: Глорію і Марджі з родинами. Синів Лонгина і Артура з родинами. Похорон відбувся 27-го грудня 1988 року на цвинтарі Св. Марії на Факс Чейсі, біля Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Нич, секр.

МИХАЙЛО СОЛОМОН, член УНС Відд. 230-го ім. св. Івана Хрестителя в Янґставні, Огайо, помер 1-го грудня 1987 року на 66-му році життя. Нар. 27-го жовтня 1921 року в Янґставні, Огайо. Членом УНС став 1953 року. Залишив у смутку дружину Миртл. Похорон відбувся 4-го грудня 1987 року на цвинтарі Форест Лови в Янґставні, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

А. Боровицька, секр.

ГЕЛЕН ОБРОЦЬКА, член УНС Відд. 290-го С-ва Неп. Зач. Пречистії Діви Марії в Балтиморі, Мд. померла 18-го січня 1989 року на 88-му році життя. Нар. 18-го серпня 1900 року в Україні. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку доньку Юлію Роско з мужем, троє внуків і троє правнуків. Похорон відбувся 21-го січня 1989 на цвинтарі св. Ів. Хреста в Балтиморі, Мд.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Хома, секр.

АННА МАТІЯЩЕК член УНС Відд. 182-го Т-ва „Український Пласт" в Кліфтоні, Н.Дж. померла 17-го січня 1989 року на 90-му році життя. Нар. 1899 року в селі Зелів, Україна. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку сина Богдана, дочку Христину Гарасимів, внуків Петра, Катерину і Богдана та п'ятеро правнуків. Похорон відбувся 20-го січня 1989 року на цвинтарі „Кальварія в Петерсоні, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Григорій Клименко, секр.

МИХАЙЛО І. МОРОЗ, член УНС Відд. 238-го ім. Є. Коновальця в Бостоні, Масс, помер 10-го січня 1989 року на 70-му році життя. Нар. 13-го травня 1918 року в Бостоні, Масс. Членом УНС став 1961 року. Залишив у смутку дружину Стеллу, дочок Мішелл В. Ґустафсон і Христину П. Наззаро та 5 внуків. Похорон відбувся 13-го січня 1989 року на Ветеранському Національному Цвинтарі в Бурне, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Анна Ремик, секр.

АНГЕЛИНА ВОЙТИШИН, член УНС Відд. 165-го ім. Тараса Шевченка в Толідо, Огайо, померла 14-го грудня 1988 року на 70-му році життя. Нар. 13-го липня 1918 року у Вінніпегу, Манітоба, Канада. Членом УНС стала 1968 року. Залишила у смутку синів Ґаррет і Миколу, 10 внуків і одного правнука та дві сестри. Похорон відбувся 17-го грудня 1988 року на цвинтарі Воскресіння в Толідо, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Мері К. Пелехата, секр.

МИКОЛА ШПУРКО, член і секретар 461-го Відд. УНС ім. Івана Мазепи у Велланд, Онт. помер 13-го серпня 1988 року на 64-му році життя. Нар. 1925 року в Тростінцю на Яворівщині, Зах. Україна. Залишив у смутку дружину Софію, дочки — Марусю, Олю й Ірку та синів Михайла і Романа, також брата Івана Шпурко в сестру Анну і двох братів Федора і Олексу на Україні. Похорон відбувся 16-го серпня 1988 року на цвинтарі св. Хреста у Велланді, Онт. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Ґрох, секр.

КОНСТАНТИН ШЕВЧУК, член 217-го Відд. ім. Св. Йосафата в Рочестері, Н.Й. і почесний голова Окружного Комітету Відділів УНС. помер 2-го січня 1989 року на 94-му році життя. Нар. 1-го червня 1894 року в селі Голинь, пов. Калуш Зах. Україна. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку три дочки Стеллу Гусар, Мері Кучмій і Роз Мері, зятя д-ра О'Брасна, невістку Софію Шевчук, 11 внуків, четверо правнуків та ближчу і дальшу родину в Америці і на Україні. Похорон відбувся 2-го січня 1989 року на цвинтарі Св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ПАВЛИНА КОСТРУБЯК, член УНС Відд. 324-го Т-ва „Мир" у Філядельфії, Па. померла 10-го грудня 1988 року на 93-му році життя. Нар. 1894 року в Україні. Членом УНС стала 1924 року. Залишила у смутку дочку Марію і сина Івана. Похорон відбувся 14-го грудня 1988 року на цвинтарі Св. Марії в Абінґтоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ СЕНСОН, член УНС Відд. 458-го ім. С. Петлюри в Гамілтоні, Онт. помер 16-го січня 1989 року на 63-ім році життя. Нар. 1925 року в Україні. Членом УНС став 1965 року. Залишив у смутку дружину Ніну, дочок Тересу, Діяну і Христину та сина Данила, невістку Йолю, зятів Осипа і Волтера, брата Івана та четверо внуків. Похорон відбувся 20-го січня 1989 року на цвинтарі Св. Гробу в Бурлінґтоні, Онт., Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ДМИТРО КЕДРИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 57-го ім. свв. Петра і Павла в Коговс, Н.Й. помер 11-го січня 1989 року на 68-му році життя. Нар. 1920 року в Україні. Членом УНС став 1976 року. Залишив у смутку дружину Дарію, трьох синів Осипа, Юрка і Михайла та трьох внуків. Похорон відбувся 13-го січня 1989 року на цвинтарі свв. Петра і Павла у Вотерфорді.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Савків, секр.

КСЕНЯ ОСАДЧУК, член УНС Відд. 291-го ім. Т. Шевченка в Клівленді, Огайо померла 15-го січня 1989 року на 93-му році життя. Нар. 1896 року в Тернопільщині, Україна. Членом УНС стала 1937 року. Залишила у смутку сина Вілляма Осада, троє внуків і троє правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі Бруклин Гайтс в Клівленді, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Віра Напора, секр.

ЦЕЦИЛІЯ Б. КУЧМІЙ, член УНС Відд. 316-го Т-ва Українського Центру в Рочестері, Н.Й., померла 25-го січня 1989 року на 78-му році життя. Нар. 17-го жовтня 1910 року в Рочестері, Н.Й. Членом УНС стала 1959 року. Залишила у смутку мужа Івана і сина Йосифа. Похорон відбувся на цвинтарі Св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар